

LBRIS

We know
books

DEBUT LA CARTEA ROMÂNEASCĂ

toate ușile
trântite dau
naștere unui
mic cutremur

MARIA
CIUREA

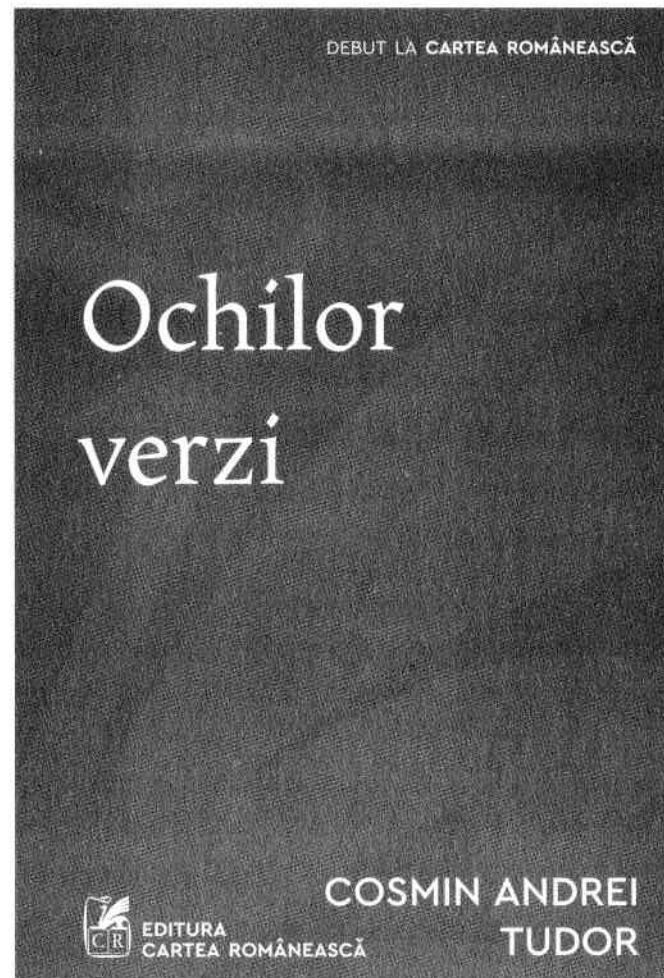
un spital închis la miezul nopții
semnul luminos al unei farmacii nonstop
o cutie cu medicamente pe care nu știu când am golit-o
îmi cumpăr pastilele în funcție de culoare
anul trecut dezvoltasem o obsesie pentru nurofenul roșu
îl luam la fiecare mic-dejun până când
nu a mai avut efect
îmi plac mai mult farmaciile naturiste
care te ajută atât timp cât crezi în ele
extractul de pădărie te face mai tânăr
dacă ți-l picuri în pupile înainte de culcare
coada-șoricelului mi se înfășoară printre degete
le albește până devin aproape
ca pielea unui bebeluș sau ca a unui mort
sper că ați încercat ceaiul de lavandă
care vă adoarme noapte de noapte
cu gândurile neterminate
secretul meu este că eu cred
în tot ceea ce vreau să fie adevărat
într-un câmp plin de maci
în octombrie mă întorc la roșu
în interiorul venelor tot mai subțiri

Cuprins

în casa ta poți să faci ordine	5
mă numesc frică, dar poți să-mi spui cum vrei	6
oamenii din viața mea	7
liniștea e aici, în camera mea	9
o mulțime. în mijlocul ei rămân împietrită	10
poezia ca medie de vârstă din România	12
în anxietate nimic nu ți-e permis	14
pluridimensional	17
mașina de spălat curăță petele de memorie	19
nimeni nu te mângâie pe spate	20
sunt o femeie utilă	21
copiii care n-au ce mânca	22
sacrificiul nostru	24
female rage	26
plecare, așteptare	28
nu am acceptat altă valoare decât imposibilitatea	29
femeile din familia mea	30
am avut 4 cărți la mine	31
acum am învățat să iertăm tot	33
a dispărut șansa de scăpare	34
de aici, totul se împuținează	36
nu ai unde să te ascunzi	38
de la copilul care nu a întârziat vreodată	39
am ascuns noaptea în pâine	41
stomacul se strânge într-o jucărie de cauciuc	42
procesul evadării din propria piele	43
toate ușile trântite dau naștere unui mic cutremur	44

gândul că va fi bine cumva	46
o casă mai mare pentru amândoi	47
despre dragoste și alte scârbe mici	48
l-am întrebat pe ChatGPT	49
nu o să știm niciodată tot ce s-a întâmplat	51
asta eram eu	52
(unde se formează) amintirile de bază	54
inima-fantomă	56
cum se simte anxietatea	57
gândesc, clipesc	58
înainte de final	60
liniștea din timpul furtunii	61
leacuri băbești	64

Alte titluri din colecție

Editura Cartea Românească este o marcă a Uniunii Scriitorilor din România,
administrată de Grupul Editorial ART.

© Grupul Editorial ART, 2026, pentru prezenta ediție

Coordonator colecție: Călin Vlasie
Redactor: Alina Neculachi
Corector: Alina Bogdan
Tehnoredactor: Mariana Dumitru
Copertă: Amalia Marinescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CIUREA, MARIA

Toate ușile trântite dau naștere unui mic cutremur / Maria Ciurea. –
București: Cartea Românească, 2026

ISBN 978-973-23-3468-3

821.135.1

În casa ta poți să faci ordine

mai târziu
răstoarnă scaunele
sparge farfuriile
mătură cioburile

nările simt pericolul
miroase a banane prea coapte

mi-a fost dor de cei care știu când să tacă
de cei care strigă, dar nu fac pereții să tremure
de cei al căror țipăt nu a fost vreodată pentru mine

scoate afară problema
mergi un pas în spate
când se răcește ia-o în mâini
nu e așa grea

legăturile degetelor noastre sunt mai tari decât împleticirea
corzilor vocale

vrem să ne facem auziți
strigăm „uite cât de tare m-ai rănit
vreau să te fac să suferi
să-ți cadă unghiile să-ți albească părul“
după ce te repar
ai să-mi mulțumești

mă numesc frică, dar poți să-mi spui cum vrei

oricum nu-ți las multe resurse
strâng în lada de zestre oasele părinților și scheletele bunicilor
cimitirul unui întreg arbore genealogic din care îți fac mobilă
îți construiesc o casă, o oglindă, un pat
nu poți să mă refuzi

sunt frica ta, dar poți să-mi spui și mama, și tata, și doamna,
și profa

sunt frumoasă, sunt tot ce tu nu ești
conturez urme de pași
vino și bagă piciorul
îți dau paginile, îți prind părul, îți cresc copiii

sunt frica ta, dar poți să-mi spui iubire,
poți să-mi spui diana, poți să nu-mi spui nimic
eu știu
locuiesc în urechea dreaptă, locuiesc în urechea stângă,
locuiesc în craniu

sunt peste tot, sunt furioasă
îți dizolv încet creierul pentru că n-ai putut să mă ucizi
sunt o invenție de care nu mai scapi
ai trecut pe lângă mine și n-ai salutat

îți fac eu patul și n-o să dormi în el

oamenii din viața mea

care mă știu doar cu păr scurt
m-au cunoscut primăvara
m-au iubit fără să știe totul
au mers pe încredere
gut feeling
uneori au greșit

vara sapă prin pământ
scoate unghiile la soare
ne întinde oboseala săptămânii trecute
senzațiile nedigerate
încercarea de a opri timpul

imaginea se clatină, tu o gâdili
copiii se joacă în nisip
noi îi privim și râsuflăm greu

îmi place căldura
transpirația care șiroiește pe tâmpile
oriunde merg
nu sunt singură, nu sunt singură, nu sunt singură

oamenii mă iubesc
nu m-au cunoscut când eram mai rea
când mi-era foame
ori era prea frig
mă sprijin de ei

ne cunoaștem cu adevărat
rămânem

păstrez momentul
mă ascund în propria fragilitate
mă sufoc

îi las să iubească
încet
când ura își scoate capul
e deja prea tarziu

minți, ți-e frică de fețele triste
ale oamenilor pe care îi iubești

de la tine am învățat ce înseamnă *people pleasing*
teama de zâmbete întoarse pe dos
o problemă din copilărie

liniștea e aici, în camera mea

liniștea e ascunsă în straturile de carne moale
de pe burțile mamelor din toată lumea
liniște e între palmele unui om care mă iubește
mereu mi-au întins mângâiere, niciodată frică

liniștea e aici, în camera mea. e 3 dimineața, scriu poemul ăsta.
nu se aude nicio ambulanță, nici scârțâitul vreunui cauciuc,
niciun strigăt pe străzi. sunt singură și nu mi-e teamă. nu, nu aș
fi putut face mai mult, noaptea aduce lumină peste problemele
astea. sunt în siguranță, știu că am făcut tot ce se putea, asta
e liniștea mea.

în cuvintele mari, cum sunt pacea, liniștea, coerența
și siguranța, încăpem noi
ne acoperim urechile cu palmele și îi cerem lumii să ne mai dea
niște timp
liniștea ne-a speriat mai tare decât un strigăt și acum
ne obișnuim cu ea
ne îmbătăm cu ea, ne îmbătăm de ea
ne adâncim în ea ca în miere, punem capacul, e vâscoasă
și lipicioasă
inconfortabilă
nu ne putem mișca

o mulțime. în mijlocul ei rămân împietrită

am crezut ani întregi
că inima stă chiar în miezul
sânului stâng
(da, credeam că bărbații nu au
deloc inimă și asta avea
mai mult sens decât are acum
ideea că au)

așa că l-am protejat
cu orice preț, crezând că acolo e toată
speranța mea de viață. când am aflat
că de fapt inima e înconjurată de multă carne
și oase și vene și alte mari nimicuri
am crezut-o lașă
pentru că am fost învățată
să cred că cea mai mare formă de dragoste
e să te pui
în pericol

în copilărie, observam mereu
dacă cineva avea o pereche nouă de
adidași. când am realizat
că nu știu în ce se încalță
prietenii mei, mi-am dat seama
că am crescut mult și repede

creierul meu ca peștele sfărâmicios
din tigaie e călduț și împărțit
în mai multe segmente decât are
oricine nevoie. aici o păstrez pe dana,
în cel mai estic punct. aș vrea
să mângâi creierul, să pot să îl ung
cu ulei de argan și de măslina și apoi
să-l pun la loc mai fericit, așa cum
sunt eu după o baie fierbinte

răul făcut de alții doare mai tare
atunci când îi iubești, iar răul făcut
de tine însuși doare cel mai tare
atunci când te iubești
mai puțin

cheamă-mă
cheamă-mă acolo unde nu duci
niciun război și unde nici eu
nu voi fi nevoită să duc unul, cheamă-mă
unde e pace nelimitată, fără reguli și fără
obligații

îți bate inima mai repede
când iubești sau când ești iubit?
și nu mă minți –
chiar ți s-au întâmplat
ambele deodată?